

Crăciun de neuitat

Nicu Hăloiu

Crăciun de neuitat

1

...

(Vom asculta colinde
În noaptea de Crăciun
Și-n brațe te voi prinde
Când stele s-or aprinde
Șoapte dulci să-ți spun!)

2

...

O, cât e cerul de adânc,
Câte stele el cuprinde
Și-n Crăciunul cel curând,
Miliarde va aprinde!

...

Din câte cerul va aprinde,
Poate sute, poate mii,
Vor cădea pe la copii,
Ca să cânte ei, colinde!

...

Dar miliarde se aprind,
Și toate cele ce rămân,
Vor fi, în noaptea de Crăciun,
Dulcele nostru colind!

...

Iar din toate care cad,
Unele vor poposi
În sufletu-ți frumos și cald
Și-n tine vor străluci!

3

...

Mi-e dor să văd din nou zăpezi,
Ce-acoperă pământul,
Cât cuprinde-apoi să vezi
Troiene strânse în grămezi
Ce le aduce vântul!

...

În cameră să fie cald,
Noi să privim peste zăpezi
Steluțele din cer cum cad
Și se așează-ncet în brad,
Strălucind în ochii-ți verzi!

...

Iar în lumina lunii, slabă,
Cât ne vor cuprinde ochii
Toată îndinderea cea albă,
Noaptea, ne pară mai degrabă
Dans cu zâne-n albe rochii!

...

Și noaptea plină de mister,
Când fulgii de nea se depun
Plutind în vânt, sclipind în ger,
Ne spune: timpu-i efemer,
Păstrați în voi acest Crăciun!